

Sygn. akt III AUz 457/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górka

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 lipca 2013 r. sygn. akt VI U 1017/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górka

Sygn. akt III AUa 457/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie B. A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 29 kwietnia 2013 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że wnioskodawcy doręczono w dniu 16 kwietnia 2013 r. odpis orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 12 kwietnia 2013 r., w którym nie uznano go za osobę całkowicie niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioskodawca został jednocześnie pouczone o przysługującym mu prawie do złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, jednakże z prawa tego nie skorzystał i nie zaskarżył wydanego orzeczenia.

Dalej sąd pierwszej instancji wskazał, iż stosownie do art.14 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczonemu przysługuje w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia prawo wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej Zakładu. Z kolei, zgodnie z treścią art.14 ust.3, orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości

albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy.

Obecnie, w odwołaniu od decyzji organu rentowego wnioskodawca podnosi, iż jest całkowicie niezdolny do pracy, w związku z chorobą zawodową.

Zgodnie z art.477⁹ § 3¹ Kodeksu postępowania cywilnego, sąd odrzuci odwołanie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Wnioskodawca nie skorzystał z prawa zaskarżenia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej i odwołanie wniósł bezpośrednio do Sądu Okręgowego.

Dlatego też zdaniem Sądu I instancji w sprawie znajduje zastosowanie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Warunkiem dla merytorycznej oceny odwołania od decyzji organu rentowego jest najpierw wyczerpanie przez ubezpieczonego istniejącej drogi odwoławczej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Tymczasem w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od decyzji lekarza orzecznika ZUS a odwołanie od decyzji organu rentowego oparł tylko i wyłącznie na zarzutach dotyczących decyzji lekarza orzecznika ZUS.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, iż wnioskodawca może zwrócić się do organu rentowego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył ubezpieczony, który wskazał, iż sąd nie rozpoznał istoty sprawy. Dalej podał, iż obecnie występuje u niego nadciśnienie tętnicze, bóle głowy o różnym nasileniu niż poprzednio. Nadto do zażalenia dołączył zaświadczenie o stanie zdrowia z 2012 r., które potwierdza chorobę zawodową tj. boreliozę, a także wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w Ś. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego okazało się bezzasadne, przy czym Sąd Apelacyjny badał prawidłowość postanowienia Sądu Okręgowego na dzień jego wydania.

Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004 r. Nr 121 poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, niezdolności do samodzielnej egzystencji, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Bezspornym jest, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS. Na podstawie powyższego orzeczenia stwierdzającego, że jest on osobą zdolną do pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję. W dniu 16 kwietnia 2013 r. ubezpieczony odebrał odpis tego orzeczenia,

który zawierał pouczenie o możliwości złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej. W odwołaniu ubezpieczony podnosi wyłącznie kwestie dotyczące stanu zdrowia a zatem są to zarzuty wyłącznie odnośnie orzeczenia Lekarza Orzecznika.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, że wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Wobec powyższego zaskarżone postanowienie należało uznać za trafne, bowiem Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował w sprawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. i w tym stanie rzeczy zażalenie B. A. należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górńska